

LEARN THE DATE

7.11.1989

JE-LI TISK SEDMOU VELMOCI, PAK ILEGALNI DEMOKRACIE MUSI BIT NUTNE VELMOCI OSMOU.....

WIKI AXEL

Číslo
IV.

AXEL SPRINGER

Ti pozornější čtenáři Ilegální demokracie si jistě povšimli, že čtvrté číslo našeho časopisu se vymyká všemu tomu, s čím jsme doposud přišli. Jako bychom už předem slyšeli narážky typu... "vždyť tím smetu sousedům štamprle ze stolu..." či... "takový arch napomáhá akorát narůstání pocitu osamocení a ne-zdravě zvyšuje individualismus..." atd. Po vleklých debatách mezi členstvem redakční rady jsme nakonec zavrhli výše uvedené fiktivní protesty jako "krátkozraké" a přece jen přistoupili k menší úpravě formátu I.D., což není žádnou bezdůvodnou výstředností, nýbrž pouze odpovědí na článek v jednom z četných paralelních deníků ze dne 21.10.1989. V jejich redakci se přetřásalo zredukování formátu / prý z nedostatku papíru/, přičemž jako argumentu proti miniaturizaci bylo použito následující hledisko: "Velký formát představuje v očích řady čtenářů i symbol dominantního postavení tiskoviny mezi ostatními listy...". Řekli jsme si tedy, že nebudeme hazardovat s přízní našich čtenářů a využijeme zatepla naivní indiskrétnosti našich ilegálních kolegů ke zvýšení popularity Ilegální demokracie. Dnešním formátem tak překonáváme rozměr největšího československého deníku 2x, Sunday Times 1,8x, The Sun 1,58x, Allgemeine Zeitung 1,25x, Frankfurter Rundschau 1,48x, Süddeutsche Zeitung 1,39x, New York Herald Tribune 1,28x, Washington Post 1,26x, Morning Star 1,11x, L'Humanite 1,11x, La Gazzetta 1,11x a Volkstimme 1,11x. Je docela možné, že jsme se dnem vydání čtvrtého čísla stali největšími novinami na světě. A pokud existuje nějaké periodikum s formátem rozsáhlejším než ten náš dnešní, žádáme jeho zástupce, aby se nám ohlásili. Rádi si to s nimi rozdáme!!!

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

-P - JAKO PUNK

Následující krátká a velmi povrchní úvaha se bude zabírat hnutím známým na celém světě pod názvem PUNK. Ti, kteří o věci něco málo ví, si jistě položí otázku, proč se zabývat něčím, co je dávno mrtvé. Odpovím: Ano, toto hnutí je mrtvé, ale ne pro Československo. O tom mě ostatně přesvědčila i práce Kateřiny Pecnové /16 let/ studující třetí ročník gymnázia v Písku, která si punk vybrala jako téma své středoškolské odborné činnosti. Nutno říci, že vztek, který mne po přečtení jejího výtvoru naprosto ovládl, byl jediným a zcela absolutním impulsem pro tuto úvahu. Je fakt, že nikdo z vás, milí čtenáři, práci Kateřiny Pecnové nečetl / a to je vaše štěstí!/, ale ujišťuji vás, že jsem počkal, až vlna zlosti opadne a práci prostudoval ještě jednou, čímž jsem, jak se domnívám, dosáhl určité objektivity. A nyní k věci: Co mne vlastně tak rozčílilo? Možná se vám to bude zdát malicherné, ale jestliže je Kateřina sama punkerka, jak z celé práce plyne, pak příslušníky tohoto hnutí označuje podivným termínem: "pankové". Na slovní spojení typu "...my pankové...pankové jsou..." nebo dokonce můj přítel je taky pank..." narazíte v textu stejně často jako na muslima v městě. Zde bych chtěl podotknout, milá Kateřino, že lidská bytost, jejíž filosofií je punk se nazývá PUNKER - vždyť zabiják také není "kill". Toto oslovení také punkeři vyžadují, neboť výraz "pankáč" je pro ně nadávkou, lépe řečeno urážkou. Je dost možné, že Kateřina chtěla termínem "pank" označit lidi, o nichž ve své práci píše. Ovšem v tomto případě mohla klidně použít výrazu "idiot". /A to už jsem docela klidný./ Další ma-

14/1

lichernost, která mě zarazila /než přejdu k vážným věcem/, je fakt, že Kateřina považuje kapelu Dead Kennedys za anglickou. No to je stejná blbost, jako kdyby řekla, že Beatles pocházeli z Pobřeží Slonoviny či z Belize. Kdyby Dead Kennedys byla kapela anglická, bylo by logičtější, jestliže by se jmenovala Dead Churchills nebo tak nějak /pokud ovšem Kateřina nepovažuje Kennedyho za premiéra Velké Británie, kterého zavraždili, protože odpolední čaj popíjel celý den/. Schválně nepíšu, odkud Dead Kennedys pochází a kde hráli, neboť je to zřejmě stejně tak jako to, že jakmile zavolám do lesa "knihovno", tak nám ozvěna vrátí "hovno", což je ostatně také celý přínos Kateřinina snažení. Nu ale odpoutejme se od těchto zanedbatelností a přejdeme k závažnějším věcem.

Punk jako hnutí vzniká na počátku sedmdesátých let ve Velké Británii a brzy se rozrůstá do celosvětových měřítek. Jeho základní idea je vyjádřena oním známým výrokem: NO FUTURE. Tedy žádná budoucnost, stát se fungujícím strojem v krásném a nekonečném prázdnu. Punk není, jak se Kateřina mylně domnívá, směr konstruktivní nebo snad tvůrčí. To z něj udělaly až později některé angažované punkové kapely, které do svých textů přidaly něco, co tam nemá absolutně nic dělat - snahu něco vytvořit, lépe řečeno vybudovat. Kateřina se snaží heslo: No future vyložit tak, že není budoucnost ve stávající společnosti, ale jestliže všichni půjdeme s punkery, "tak poručíme větru dešti!" Kateřina připouští, že původní filosofie punku byla taková, jak jsem vylíčil, ale neopomene dodat, že její náplň vznikla jaksi direktivně, seshora. Podle ní, američtí buržoazní ideologové / teď se zase přenáší na druhou stranu Atlantiku, bohužel je to opět blbě, neboť jak zde již bylo řečeno, kolébkou punku je Velká Británie / dali punkovou filosofii mladým lidem proto, aby se přestali zajímat o válku ve Vietnamu a tíživé sociální poměry. / Jindy zase poručili Armstrongovi, aby pozdravoval Dolly a ještě dříve přikázali černochoům na plantážích, aby zpívali jenom blues a nic než blues a tomu, kdo by halekal například zpěvného Offenbacha, tomu by bez milosti uťali hlavu!/. Kateřina však jde ještě dál! Tento západní a buržoazní punk byl již od samého svého počátku špatný a pobuřující - tedy hoden zániku. Ale naštěstí se z tohoto úpadkového směru vyvinul punk nový, punk socialistický. Kateřinu vůbec nezaráží to, že svůj vrchol prožívá punk v Československu téměř dvacet let po vzniku a asi pět let od totálního úpadku v okolním světě. Pro normálně uvažujícího jedince je tato situace jasná, neboť současná společnost a její vnitřní rozklad působí jako životodárný humus pro toto hnutí. Kateřina však zřejmě normálně uvažujícím jedincem není, protože tento proces chápe jako naprosto přirozený přerod punku destruktivního v punk konstruktivní, budující nové, daleko lepší životní podmínky. "Pankové", ~~pankové~~ podle Kateřiny, jsou mladí lidé, kteří ztratili jistotu. Ale měl ji snad u nás po roce 1948 vůbec někdo? Snad jenom političtí vězňové v tom, že je hned tak nepustí. Jenže řadový občan, ten žádnou jistotu neměl a mít nebude! A stane se snad kvůli tomu punkerem? Nikoliv, i když by podle Kateřiny měl! Celkem pravdu má autorka v tvrzení, že punkeři pocházejí z narušených rodin. Ovšem ten, kdo zkoumal křivku rozvodovosti za posledních deset let u nás, zjistí, že třetina našeho národa jsou vyznavači punku. Tomu se však Kateřina brání a dochází k celkem solidní, leč nesmyslné tautologii: "Tím nechci říci, že by každý člověk z narušené rodiny byl punk, nebo že by každý punk byl z narušené rodiny!" Co tedy chce vlastně říci? Tohle myslím nepotřebuje komentář.

Kateřina však překvapí dalšími netušenými dimenzemi svého rozhledu: "Pankové chrání přírodu a nemají rádi zabíjení zvířat!" No prostě chce očistit punk totálním způsobem a tak na něj nakydala všechny vlastnosti, které dnešní společnost považuje za ty kladné. Podle ní je zřejmě naprosto běžné vidět každý víkend "vyholené hlavy" jak sbírají v lese staré šišky, provádějí otevírání studánek, nosí lesní zvěři sůl,

kaštiny a seno, napomínají občany, kteří odhodili v parku nedopalek atd. A nemají rádi zabíjení zvířat! Jakmile nastane lovecká sezóna, punkeři se vrhají do střel lovců, aby svým životem zachránili už nechutně přemnoženou spárkatou zvěř. Při každém honu je tedy skolen deset až dvacet punkerů, ~~pankerů~~ jejichž hlavami si zlí myslivci zdobí průčelí svých hájoven. Korunu všemu nasazuje tvrzení že... "pankové nejedí maso!" Ještě jsem se nesetkal se žádným bojkotem řeznictví, s peticemi na náš masný průmysl, ze strany punkerů, ale zato jsem už viděl na vlastní oči, kterak punker cpal do sebe párek v rohlíku. Ostatně energii, kterou ze sebe ta-

nečníci poga při koncertech vydávají, těžko čerpají ze špenátu. A myslím si také, že ani Kateřina by nepohrdla pořádným flákem řízku, který jí byl jistě ve školní jídelně nejménou předhozen.

Zajímavá je taktéž selekce, kterou uvnitř hnutí provedla. Podle ní totiž existují "pankové a pseudo-pankové". Definuje nejprve ty druhé, neboť je to lehčí: jsou to prostě ti, kteří si vyholí hlavu a jdou řádit na koncerty. Ale ti praví, ti jsou punkery především na duši. Z toho plyne velice zajímavá vize, kterou Kateřina sice neuvádí, ale která je z její práce poměrně snadno odvoditelná: "Pravý pank" sedí doma ve své pracovně obalen řetězy a zabírá se otázkami světového názoru, aktuálními zahraničně-politickými událostmi či nově vyvstalými ekologickými problémy. Večer pak zchroupe dvě kila mrkve, udělá si domácí úkoly, popřeje rodičům dobrou noc a jde spát s vědomím, že si dneska zase pěkně zařádl. To je představa sice zajímavá, leč velmi nepravděpodobná. Kateřina však uvádí půl- až celostránkové deklamace svých přátel, kteří jsou "pravými panky" a jež by ráda použila k podpoření své teorie. Ale více než tři až pětivětný proslov bez vulgarismu u punkera překvapí a jestliže jsou přidány ještě výrazy jako "...jsme generace květin odhozená do popelnic..." vzniká velmi pochybný a také nepřehledný galimatyáš ideálů hippies a hnutí za zrovnoprávnění leseb a homosexuálů. Podle Kateřiny taktéž nemusí mít punker na hlavě chochol a na těle řetězy. Musí být punkerem v duši a to je rozhodující. Já netrvám na nějakém vnějším efektu či módě, ale domnívám se, že jestliže je někdo punkerem v duši, pak se podle toho chová a obléká! Ostatně jsem se ještě nesešel s případem, že by se muž v saku a středních letech odhalil..." víte, já jsem vlastně taky punker..." To bych pak mohl říct o lidech, které znám jen málo, od vidění nebo vůbec, že jsou to rovněž punkeři. Logicky by z toho plynulo, že o celém národu bychom mohli říct totéž. Bylo by to sice příjemné zjištění, bohužel opět nerealné.

Planě vyznívá i snaha dokázat angažovanost punkerů. Kateřina se ve své práci totiž rozplývá nad jejich uvědomělostí a odpovědností. Jestli by ovšem uvažovala do důsledků, došla by k velice paradoxnímu obrázku: punkeři nosí starým paním nákupní tašky, své kapesné s radostí odevzdávají na fond solidarity, obnošené řetězy a kůže odevzdávají do sběrných surovin, jezdí do Nikaraguy sklízet kávu, účastní se voleb atd. V tomto případě by už nic neztálo v cestě tomu, aby se pankové hnutí stalo odnoží SSM nebo pionýrské organizace, či dalších, jim podobných spolků, předstírajících aktivitu mladých tím správným směrem. Punk by se stal institucí. Myslím, že obłudnost této vize je taková, že zarazí i tebe, milá Kateřino! Proto příště/ doufám, že ve tvém případě už žádné příště nebude/ trochu promysliš svá tvrzení a systémy názorů. Ovšem pokud i přes tuto výstrahu setrváš na svém stanovisku, pak si už začni vyjednávat členství ve straně.

Otázka anarchie je důkazem naprosté dezorientace Kateřiny v pojmové oblasti. Podle autorky punkeři nechápou anarchii jako násilí. No a co to potom anarchie je? Vždyť i v textech známých HNF se to hemžilo barikádami a řetězovými válečníky. Ovšem pro Kateřinu je anarchie čistě jenom touha po svobodě, po lepším životě. To je ovšem liberalismus, v nejkrajnějším pojetí revoluční socialismus. Nevím, zda se Kateřina domnívá, že klasické punku Sex Pistols mysleli svým hymnem "Anarchy in the U.K." právě tohle. Ovšem to pro autorku není zřejmě argument dostatečné váhy a nebo by ho dost možná odpálkovala tvrzením, že právě tato píseň je důkazem její teorie o buržoazním punku. V jejím případě prostě snaha o totální emancipaci je v očích společnosti zdrojem takových krkolomných kaskád. Škoda, že už mezi námi nežijí lidé Bakuninova kalibru. Ti by po přečtení Kateřininy práce neváhali ani minutu a vpálili by jí kulku mezi oči. Bohužel tomuhle způsobu diskuse jsme již odvykli a tudíž je autorka v bezpečí. Její "pankové" dál mohou páchat anarchii bez násilí, i když já se musím přiznat, že pod tímto oborem lidské činnosti si nepředstavuji ani zblů.

Co z této úvahy nad prací Kateřiny Pecnové tedy vyplývá? Punk, o kterém tato děva píše, není punkem, ale demagogií lepších zitrků, jakási česká, zcela specifická mutace klasické formy tohoto hnutí. Tato odrůda vznikala dosti zásadní negací původní podoby punku a zpětná transformace či zobecnování na evropské nebo dokonce světové poměry je nemožná, nelogická a hlavně směšná, což si ovšem Kateřina ani na okamžik nepřipouští. Pro ni je punk prostě hnutí, které ideály přestavby objevilo už v době, kdy o nich Gorbačov neměl ještě ani zdání a nyní se jí plně účastní za současného vyznávání vysoce humánních a filantropických cílů.

asi třicetiletému lampasákovi přistupuje jen o něco málo starší ale mnohem robustnější chlapík v modrákách: "Vstávej, evergreene, nejsme v JARU! " Všem zatrnulo. Vždyť se to rovnalo urážce uniformy. "No dovolte, co si to..." Voják se snaží protestovat, ale to už ho dělník uchoopil za límec a bez námahy ho postavil. "Prosím, madam, sedněte si!!" Voják si všimne těhotné ženy, která si ztěžka dosedá na jeho místo. Vymaní se ze sevření a prodírá se co nejdále odtud. A pak prý Čechové nejsou galantní!!

x x x x x x x

Skupina mladíků ve věku 18-21 let pořádala oslavu vítězství fotbalového týmu, kterému fandili. Na tomto sedánku v přírodě samozřejmě nechyběl také alkohol a to v podobě pivního sudu. Mladíci, nemaje tlakového zařízení na vyhánění piva směrem ze sudu ven, zavěsili sud na strom rostoucí poblíž, pípou dolů. Večírek se vydařil - všichni byli opilí a tak když ranní chlad vzbudil prvního ze spáčů zmožených alokoholem, nikdo z ostatních netušil, co se v příštích minutách stane. Dotyčný totiž pocítil po ránu nesnesitelnou žízeň a proto se vydal k poloprázdnému sudu. Byl však dosud pod vlivem piva, což zavedlo příčinu k tragédii. Při neopatrném zacházení s pípou se sud uvolnil z větví stromu a spadl na zem. Rána probudila další spáče, kteří mohli již jen bezmocně přihlížet dalšímu postupu zmíněného sudu. Místo oslavy bylo totiž na vrcholu asi čtyřicetimetrového svahu a je pochopitelné, že se bečka po dopadu na zem začala valit směrem dolů. Naneštěstí tudy procházelo stádo ovcí vedené bačou. Sud narazil do stáda a smrtelně zranil tři ovce. Hmotná škoda na ovcích a sudu byla odhadnuta na 30 000 Kčs.

x x x x x x x x

Sedím v tramvaji a zamyšleně se dívám z okna. Vtom se za mými zády ozve: "Mladý muži, to jste tak starý?!" Usoudil jsem, že tím mladým mužem jsem myšlen já a ohlédl jsem se. Za mnou stála asi 50ti letá baba. Vydedukoval jsem z toho jejího počínání, že touží patrně zaujmout moje místo. Co počít v takové situaci? Uvolnit či neuvolnit své teplé místočko s výhledem na pouliční špínu? Jelikož jsem člověk zvědavý a zajímal mě, co baba udělá, zvedl jsem se s milým úsměvem na tváři a řekl babě: "Ale jen se klidně posaďte!" Očekával jsem, že baba řekne: "Ale jen pokojně sedte, mladý muži, já jsem vás zkoušela, jestli jste zdvořilý a dobře vychovaný. Ne, opravdu nebudu sedět, jedu jen 7 stanic." No a já bych se mohl nerušeně posadit a opět zamyšleně vyhlížet z okna. Baba ovšem nad všechna má očekávání nevykonala to, co jsem předpokládal. Bojovým priskokem se třemi nákupními taškami mě odhodila stranou a se slovy: "Víte, já jsem měla před patí lety na ruce sádku," zaujala moje místo. Poznal jsem, že se má zvědavost nevyplatila. Musel jsem se s tím vyrovnat. Zaujal jsem místo u baby - tentokrát ve stoje. Má rozjitřená mysl se uklidnila, tep se normalizoval, hladina adrenalinu klesla na optimální úroveň a já jsem znovu začal zamyšleně pozorovat z okna chátrající moravskou metropoli. Zase se ale projevila má neznalost cestování prostředky hromadné dopravy. Baba po rozhodnutí, že bude vysedat, vystartovala ke dveřím. Se mnou smetla asi tři další cestující, kteří nestihli uhnout. Zvedl jsem se z podlahy, oprášil se a spatřil volné místo po zmizelé babě. Rychle jsem se obsadil a těšil se, že zbytek cesty již budu v pohodě sedět. Toto přesvědčení ve mně přetrvávalo ani ne 2 minuty. Přistoupil důchodce s holí a aktovkou. "Toho už nepustím..." řekl jsem si a zarytě se díval z okna. Důchodce se

M. P. Brno

SVATEČNÍ CHVILKA POEZIE

Datum vydání čtvrtého čísla I.D., uvedené v záhlaví listu, přímo svádí k zveřejnění básní, v nichž to čpí střelným prachem, ozývá se palba z lodních děl a volání po míru, půdě a debeurčení národů. Snad právě proto jsme zvolili jemnější motivy, neboť mysl čtenářova mohla by se v tyto historicky tak vypjaté dny totálně zhroutit pod sprškou revolučních hrozeb. S těmi se přihlásíme v pokojnějším období jako např. MDŽ, MDD či Hromnice. Dnes bychom vám rádi představili tvorbu JANA KRÍTILELE HVĚZDÁŘE. Jedná se o výbor ze sbírek, které nebyly nikdy vydány: Tak starý jako dnes jsem ještě nebyl, Čekání na přítomnost, Dobrodružství srdce a Věci. Ná- zorně svědčí o tom, že revolta nemusí probíhat jen v hlavách těch, kdož ji objektivně způsobují. Jde o záleži- tost ryze osobní, podmíněnou citlivostí autora ke konfliktům způsobeným onou neúnosnou objektivitou.

Co nám chybí ke štěstí
Štěstí
no řekni
Opustil jsem tě na rozcestí
A pil až do absolutního rána
v zaplivané hospodě
s gotickým klenutím

Prší, je hnusně
Chtěl bych se schovat
V podloubí nějakého vztahu
A potom spát a spát
A ráno
jen tak lehce a tiše odejít
A znova být symbolem zlomených
Ne oči - to slova pláčou

Malé hltavé čerpadlo
Obklopené modrým vzduchem
Miluje modrou barvu
Krása je modrá
Život je modrý

X X X

Dostal jsem mor
A vyléčil jsem se leprou
V Istanbulu jsem se toulal ulicemi
A večer když svítily hvězdy
spal jsem mezi minarety a mešitami
Potom jsem zbohatnul
Vlastnil jsem harém a nekonečné
zahrady

Obeplul jsem všechny oceány
Potápěl jsem se v hlubokých mořích
Přešel SAHARU
Splavil Amazonku
Zdolal velehory
A přece jsem nenašel
to co jsem hledal

X X X

Uvázal jsem si na krk
Pytel dlažebních kostek
A teď z toho mám
těžkou hlavu
Ať dělám co dělám
Visí to na mně jako
kámen

Maloval jsem
Hroby jsem maloval.
V říjnové mlze
Přemýšlel o sobě
Vzpomínal na tebe
A na mrtvé kameníky
Začalo pršet
Je podzim
A všude kolem smutek
zakopeného měsíce

Motýlí hřbitovy

Zapomenutý
Zbytečný motýl
Na konci říjnového
týdne
Zapomenutý motýl
s mrazem ve svém
letním srdíčku

"Proč, tobě se nelíbím?" Oheň vášně se v Nancy nezadržitelně šířil. Začala z Indiána strhávat šaty a masírovat obnažené části těla. Rudoch již na nic nečekal. Jakmile seznal, že se s touhle ženskou rozumně nedomluví, odtrhl ji od sebe, mrštíil s ní do kouta a profesionálně proskočil zavřeným oknem. To byla však jeho osudná chyba. Neodhadl dobře výšku domu a tak namísto z domnělých pěti metrů padal z překvapivých osmi. To se projevilo také na technice dopadu a Dýmající hromada bizoního trusu si zlomil nohu. Zde je nutno přiznat, že Indián v sobě skutečně překonal bolest a ani nehlesl. Najednou spatřil u domovní zdi siluetu člověka. Snažil se dovolat pomoci.

"Pomoz, hej ty tam, pomoz!" Ten člověk byl Lewis a nesl lopatu. Rudoch ho samozřejmě za okamžik poznal.

"Pane Lewisi, to jste vy, to je náhoda, vidíte. Prosím vás, nemohl byste mi pomoci? Zlomil jsem si nohu."

Lewis se nad ním zastavil. "Ty rudej parchante, ty rudej parchante..." To byla poslední slova, která Dýmající hromada bizoního trusu slyšel na tomto světě. Lewis do něho začal bušit lopatou a nepřestal, dokud nezlomil násadu. -Má co chtěl- myslel si a naprosto klidně odkráčel zpět do domu. To, že se potuloval po dvoře s lopatou v ruce nebyla vůbec náhoda. Poté, co odešel zahanbeně ze saló nku, nemyslel na nic jiného, než na rudochovu smrt. Velice dobře si všiml, že Nancy na něj dělá oči, zatímco on už týden dělal neúspěšně oči na Nancy. Také John si ho za celé to odpoledne po golfu vůbec nevšiml. A to všechno kvůli jednomu zavšivenému Indiánovi. To už skutečně Gregor nedokázal přenést přes srdce. Proto ho umlátí lopatou.

Paní Collinsová zatím marně čekala v indiánově pokoji v naději, že se vrátí. Nedokázala to pochopit. Že by ji definitivně odmítl? Ji? Jedinou ženu v širokém okolí? A proto čekala, že se rudoch vrátí. Co chvíli se vrhala k oknu a vykřikovala do tmy srdcervoucí výlevy vůbec nedbaje, že by to mohlo vzbudit manžela.

"Drahý, vrať se!" ozývalo se tu noc až do prvního ranního kurppění préríí. Nakonec ji však přemohla únava a Nancy se poraženě odebrala na lože.

Pan Collins se probudil časně ráno. Měl zato, že Dýmající hromada bizoního trusu vstává s východem slunce a nechtěl, aby zde vznikl dojem, že se po ránu jen tak válí v posteli. Ještě v noční košili čile vyběhl schody a zaklepal na dveře indiánova pokoje.

"Hej, jsi už vzhůru?" Odpovíдало mu pouze mrtvé ticho. Johna to znepokojilo, neboť viděl někdo někdy Indiána, aby po slunce východu nevstal ze svého lože?!

"Hej, vzbud se!" volal rozčileně Collins do zavřených dveří. V tomto ohledu ho Dýmající hromada bizoního trusu zjevně zklamal. Pořád se nic nedělo. Collins již na nic nečekal a otevřel dveře. To, co spatřil, ho zarazilo. Rozházená postel, indiánovy svršky po podlaze a rozbité okno. Collinsovou hlavou probíhala ta nejstrašnější dramata, jaká se v tomto pokoji mohla odehrát. Rychle přiskočil k oknu a vyhlédl ven. Uviděl zakrvavenou mrtvolu napul svlečenou a divně zkroucenou. O Collinse se pokusily mdloby. Dokázal se však vzpamatovat a rychle se vrátil do ložnice, aby vzbudil Nancy.

"Rychle, probuď se!" třásl rozčileně ženou, která se po probdělé noci ne a ne vzbudit. Nakonec se přece jen jakžtakž probudila a byla schopna vnímat.

"Co je, drahý, proč se mnou tak cloumáš?"

"Dýmající hromada bizoního trusu..."

"Co?!" v Nancy se zastavilo srdce. Jen aby neodjel!

"...je po smrti!"

"Cože?!"

"Je po smrti, nerozumíš, nebo co?!" Collinsovi docházely nervy.

"Co budeme dělat?!" hystericky zaječela Nancy a svalila se na postel

"Ježíšmarijá! Hlavně drž zobák, proboha tě prosím!"

/ pokračování příště /

oooooooooooooooooooooooooooo
Ilegální demokracie-list
rychlé a jednorázové in-
formace. V případě nouze
zničte!

==((==

dušinky w/r

CO SE V PRÁZE VŠEČNĚ DĚJE ANEB ČST NIKDY NE ZKLAME !

2008

